

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **FK Frýdek – Místek z. s.**
sídlem Horní 3276, 738 01 Frýdek - Místek

proti
žalovanému: **Krajské státní zastupitelství v Ostravě**
sídlem Na Hradbách 1836/21, 729 01 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 15. 2. 2023
č. j. SIN 2003/2023-4, ve věci žádosti o informace

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 15. 2. 2023
č. j. SIN 2003/2023-4, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

Okresního státního zastupitelství v Ostravě (dále jen „OSZ“) ze dne 13. 1. 2023 č. j. SIN 2/2023, jímž byla odmítnuta žádost žalobce o informace podle § 15 odst. 1 a § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Žalobce požadoval sdělení, zda jsou ze strany OSZ činěny úkony ve věci trestného činu dotačního podvodu podle § 212 trestního zákona vůči R. D., případně zda jsou nebo byly vůči němu činěny úkony ve věci jakéhokoli jiného trestného činu než dotačního podvodu. S poukazem na § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona OSZ považovalo žádost žalobce za výjimku z povinnosti poskytnout informace a žádost odmítlo. Žalovaný se s názorem OSZ ztotožnil.

2. Žalobce v žalobě namítl, že povinností státních orgánů je poskytovat informace podle § 2 odst. 1 informačního zákona. Z výluk uvedených mj. v § 11 informačního zákona a ani v jiných neplyne možnost povinného subjektu neposkytnout v tomto konkrétním případě požadované informace. Smyslem informačního zákona je dle žalobce umožnit žadateli získat informace bez ohledu na účel, k němuž je žadatel požaduje, nikoliv získávání informací blokovat. Povinný subjekt kvalifikovaně brojí proti splnění povinnosti pomocí složitých právních konstrukcí. Dle žalobce nemá argumentace oporu v zákoně. Žalobce dále poukázal na to, že není stěžovatelem a žádost podával poprvé. Povinný měl zvážit práva žalobce, který informace požaduje k účinné obraně proti jednání, jež směřuje proti jeho právům včetně práva na ochranu dobrého jména, o čemž svědčí i soudní spor vedený před Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 29 Cm 173/2021.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.
5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce požádal dne 6. 1. 2023 OSZ o informaci podle informačního zákona, zda jsou ze strany OSZ činěny úkony ve věci trestného činu dotačního podvodu vůči R. D., případně zda jsou nebo byly vůči němu činěny úkony ve věci jakéhokoli jiného trestného činu než dotačního podvodu. Dne 13. 1. 2023 OSZ žádost o informace odmítlo s odůvodněním, že poskytování informací z trestního řízení podléhá jednak posuzování, zda poskytnutím informace nemůže být zmařen účel trestního řízení, a jednak ochraně osobních údajů s přihlédnutím k zásadě presumpce neviny trestně stíhaných osob s odkazem na čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. OSZ odkázalo na rozhodovací praxi Ústavního soudu, dle kterého je při poskytnutí informací úkolem orgánů činných v trestním řízení v každém jednotlivém případě s ohledem na specifické skutkové okolnosti zjistit, zda existuje veřejný zájem na poskytnutí informací. Rozhodnutí o odmítnutí informace bylo učiněno poté, co povinný subjekt uzavřel, že právo na poskytnutí informace v daném případě nepřevažuje nad zájmem státu na tom, aby poskytnuté informace neohrožily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení a nad principem presumpce neviny. K osobě R. D. OSZ uvedlo, že dle jeho zjištění z veřejně dostupných údajů jde o fotbalového trenéra, tedy nikoli osobu veřejně činnou.

6. Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti podal žalobce odvolání ze dne 1. 2. 2023, o kterém žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím. Žalovaný se ztotožnil se závěry OSZ. Nad rámec argumentace OSZ zdůraznil neveřejnost přípravného řízení, v níž nelze zpřístupňovat informace o tom, že jsou vůči konkrétní osobě činěny úkony trestního řízení, nadto s právní kvalifikací, protože by to vedlo k maření trestního řízení. Zveřejněním informace by jejímu dalšímu šíření nebylo možno zabránit, čímž by mohlo dojít k maření potřeby zjištění pravého a nezkresleného stavu věci. Zveřejněním informace by totiž došlo ke sdělení předběžného závěru výsledků činnosti orgánů činných v trestním řízení, což by mohlo v negativním smyslu ovlivnit další chování pachatele nebo jiných osob, které mají k pachateli a jeho jednání vztah. Současně zdůraznil povinnost mlčenlivosti orgánů činných v trestním řízení a možný dopad sdělení takové informace do osobnostních práv.
7. Podle § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona, povinné subjekty dále neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces. Podle odstavce šestého téhož ustanovení, povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.
8. Podle § 8a zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), při poskytování informací o své činnosti veřejnosti orgány činné v trestním řízení dbají na to, aby neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisejí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen (§ 2 odst. 2). V přípravném řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka.
9. Judikatura správních soudů se opakovaně zabývala výkladem vztahu práva na informace a omezení, vyplývajících z trestního řádu.
10. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) není úprava poskytování informací podle § 8a a následujících trestního řádu dostatečně komplexní na to, aby založila výluk z působnosti informačního zákona podle § 2 odst. 3 tohoto zákona. To znamená, že při vyřizování žádosti o poskytnutí informací týkajících se trestního řízení postupují povinné subjekty podle informačního zákona, přičemž však musejí brát v úvahu i relevantní ustanovení trestního řádu (zejména citovaný § 8a), která tak hrají roli i při výkladu výluk z poskytování informací dle § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím (rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2010 č. j. 1 As 44/2010-103, zejména body 26 a 34).
11. K § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím NSS v rozsudku ze dne 16. 3. 2010 č. j. 1 As 97/2009-119 uvedl, že povinný subjekt je vždy povinen zvážit, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení. Nicméně, omezení práva na informace z probíhajícího trestního řízení, zejména v jeho přípravné fázi (tj. před zahájením trestního stíhání), bude spíše pravidlem než výjimkou (rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017 č. j. 6 As 338/2016-55, rozsudek z 9. 12. 2021, č. j. 6 As 215/2021-28). Ačkoliv

z hlediska informačního zákona se stále jedná o výjimku, účelem informačního embarga vztahující se k prvotní fázi trestního řízení jsou dva významné veřejné zájmy, vyplývající z trestního řádu: „v této fázi má přednost veřejný zájem na objasnění trestné činnosti na straně jedné a respektování ústavní garance presumpce nevinny na straně druhé, jak je výslovně v trestním řádu zdůrazněno“ (rozhodnutí NSS ze dne 12. 6. 2023, č. j. Kss 6/2022-109, odst. 94).

12. NSS v citovaném rozsudku 6 As 338/2016-55 dále uvedl, že v případě poskytnutí informací v režimu informačního zákona v průběhu přípravného řízení by žadatel disponoval informacemi o takových skutečnostech, s nimiž v probíhajícím řízení nebyla z důvodu možného ohrožení objasnění a vyšetření věci seznámena ani osoba trestně stíhaná. To by vedlo k absurdním důsledkům, které by se míjely s posláním práva na informace jako politického práva. Poskytování informací v režimu informačního zákona tedy nesmí obcházet omezení vyplývající z podstaty samotného trestního řízení.
13. Výše uvedené závěry přesně dopadají na nyní posuzovanou věc. Žalobce se domáhal sdělení informací, které se týkají konkrétní osoby a případných úkonů orgánů činných v trestním řízení. Žalovaný ani OSZ nepochybili, pokud poskytnutí informace odepřeli s poukazem na to, že podléhá výluce § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6. informačního zákona. Správně také uvážili, že poskytnutí informace brání nejen výslovný zákaz podle § 8a trestního řádu, ale že jejím poskytnutím by mohl být zmařen účel trestního řízení, když jejím zveřejněním by mohlo dojít k varování osob, které na trestné činnosti mohly participovat, mohly by být odstraňovány důkazy apod. Dále správně poukázali na důsledky poskytnutí této informace pro dotčenou fyzickou osobu.
14. Žalobce tak nemá pravdu, když tvrdí, že žalovaný neměl pro argumentaci zákonný podklad, neboť výjimka je uvedena ve výše uvedených ustanoveních informačního zákona. Jak také uvedl NSS v citovaném rozsudku 6 As 215/2021-28, důvody odepření požadované informace v § 11 informačního zákona se mohou vzájemně překrývat a nevylučují se. Žalovaný i OSZ proto správně opřeli své závěry o § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona, který stanoví výluky pro informace o probíhající trestním řízení obecně, pokud taková informace ohrozí nebo zmaří účel trestního řízení, a současně o § 11 odst. 6 téhož zákona, obsahující výluky pro přípravné řízení.
15. Žalobce se rovněž mylí v tom, že měl být zvažován právní zájem žalobce na těchto informacích pro jeho soudní řízení, pro což slouží jiné instituty, např. § 65 odst. 1 trestního řádu, upravující nahlédnutí do spisu. Žalobce kromě svého vedeného soudního řízení netvrdil žádné skutečnosti, které by v tomto konkrétním případě převážily rizika, která jsou s poskytnutím takové informace spojena. Vzhledem k charakteru trestního řízení a dopadům, které by zveřejnění požadované informace mohlo mít na trestní řízení jak je žalovaný a OSZ uvedli a které krajský soud považuje za logické a souladné s citovanými judikaturními závěry, a s přihlédnutím k dočasnému charakteru přípravného řízení krajský soud nepovažuje samotné vedení soudního řízení žalobcem za dostatečný důvod, jež by tato rizika převážil. Po skončení přípravného řízení žalobci nic nebrání požádat o informace znovu (shodně viz rozsudek NSS č. j. 3 As 249/2022-35 ze 7. 9. 2023, zejm. bod 25).
16. Krajský soud připomíná, že ke stejným závěrům dospěl ve skutkově a právně shodné věci téhož žalobce vedené pod sp. zn. 25 A 12/2023 a ve věci nyní posuzované neshledal žádné důvody, pro které by se měl od svých dříve vyslovených závěrů odchýlit.

17. Soud tedy uzavírá, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 8. srpna 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu